



DIGNUS EST AGNUS, QUI OCCISUS EST, ACCIPERE VIRTUTEM ET DIVINITATEM ET SAPIENTIAM ET FORTITUDINEM. Apoec. V. 12.



IN PACE IN IDIPSUM
DORMIAM ET REQUIESCAM



ORIENTUR JUSTITIA
ET ABUNDANTIA PACIS.



PASSER INVENTI SIBI DOMUM
ET TURRIBUS NUMERUM ALTARIA.



QUI FRUMENTUM
ECCE AGNUS DEI

I. ÉVF. 1900 10. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA
A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IV., váczi-u. 46

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó 20-dikán

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

VIRGO IPSUM, QUEM GENU



IT DEUM ADORAVIT.



SACRIFICIUM DEO
SPRITUS CONTRIBULATUS.



PLORABUNT SACERDOTES.
PARCE POPULO TUO.



ECCE AGNUS DEI
ELECTORUM CONSERVASTE
CUJUS NON SUM DIGNUS...

ÖRÖKIDÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Az élet fája. — Szentbeszéd. Mondotta Porubszky József pápai kamarás, főalmási plebános. — A szentségi társulatok római zarándokutja. — Egyházi öltönyök színei. — Oltáregyesületi ügyek: 1. Nagylelkű adományok. 2. Választmányi gyűlés. 3. Az Oltáriszentség Királya adományt kér. 4. Befolyt pénzek nyugtlázása. 5. Tárgyak lajstroma. — Gyémántszemek az Oltáriszentség kincséből: a) Megmérgezett Ostyák. b) Édes Atyánkért. c) Ego dormio et cor meum vigilat. — Irodalom. — Vegyes. — Elhunytak. — Hirdetések.

AZ ÉLET FÁJA.

Romba dőlt... Isten kezének remek alkotása ott hevert nyomorultan mint eltiprott utsalvi virág. A természetrontó nagy bűn napjának alkonyán, száműzetésének első óráiban, gonosz tettének szörnyű sulya alatt görnyedten űlt és sirt az ember. A siralom völgyében bucsuzott tőle a lenyugvó nap, mely még reggel boldogságát ragyogta körül, most már hűnének tanuja... Ádám zavart elméjének tekintetét sötét felhő borította. Boldogsága elmúlt, elveszett, vissza nem idézheti soha... Szép volt az élet, mint bűvös-bájos zenének mennyei érzése... A boldogság káprázat volt-e csak? — Eltűnt, mint a varázsok szigetje s a tündérek kertje a tenger hullámaiba sűlyedve... Isten barátja volt... most kegyvesztett, kítaszított. Lelke még tele van az ítélet dörgő szavának rémületével; a szózat még egyre zűg és reng keble mélyében, mint mennydörgés a völgykatlanban. Mi lesz; megbékül-e Isten? Álmodik-e csupán? Mellette a csábító Éva, mögötte a bűn, előtte a halál. Az élet mi szépen indult. Midőn az Úr leheletétől életre ébredett s azután — mindig csupa boldogság; a bűn után szenvedés és halál. Természetében a halhatatlanság ösztöne, a paradicsomban tőle elzártan az örök élet fája: testében a halálnak kitéphetetlen csirája, lelkében a kárhozatnak sötét félelme.

Ha a létnek ellentétes sarkai az élet és halál, a halhatatlanságot elveszteni a létnek bukása. Halhatatlanság! Ennek eszméje vet lobbót a művész agyában, hogy tehetségét megörökítse; ennek vágya ad fegyvert és gyilkot a nemzetek kezébe, hogy magukat föntartsák; ezért haltak meg a hősök, hogy azt nevének és czimeröknek megszerezzék, pedig mindez csak a név halhatatlansága. Minő lehet az élet halhatatlansága?! Dicső és

nagy gondolatnak is. Ilyen volt az ember, halhatatlan. A halhatatlanság gyümölcse ott fakadt és érlelődött az *élet fáján*, a paradicsomkert közepében. Beléje szűrte a Teremtő, mint a hogyan a mező gyógynövényes terményeibe az orvosló, enyhítő, heggesztő, allató crót beoltá — a föntartó, megóvó, örök ifjan őrző zamatját az élet titkának. A gondolkozó elme, ha fölületesen eszmél, most, midőn az emberek rendeit sorban látja elhullani a kaszás halál arató dala, — a halálhörgés hangjaiban szinte különösnek véli a halhatatlanságot, holott sokkal rendtelenebb, erőszakosabb és megmagyarázhatatlanabb, hogy mi, midőn táplálék és álommal az elhasznált anyagot és életerőt visszaszerezzük, mégis öregbedünk, fonnyadunk és elfogyunk. Egy fa volt csak a világon, melynek gyümölcse a bomlás menetét megakasztotta, az élet fája. Így olvasom az írásban: *Nevelé az Ur Isten az élet fáját is a paradicsom közepén.* (I. M. 2, 9.) Ámde a bűn megfosztott tőle. A bűnbeesés után az Ur Isten mondá: «Ime Ádám olyan lett, mint egyik közülünk, jót és gonoszt tudó; most tehát netalán kinyujtsa kezét és az *élet fájáról* is vegyen és egyék és örökké éljen... és kiküldé őt az Ur Isten a gyönyörűség paradicsomából. És helyezze a gyönyörűség paradicsoma elé kerubokat, tüzes, kétélű karddal az *élet fája* útjának őrzésére». (J. h.) Mint rab a szabadságot, mint a szomszjától parázsló ajk az enyhítő italt, mint elesigázott, fáradt test kívánja a nyugalmat: úgy epedett Ádám az élet fája után, hogy benne elérje és visszanyerje a halhatatlanságot. Ezt a gyötrelmét a testnek minden szenvedélyével s az élet minden nyomorával örökkül hagyta nemére, az egész emberi nemre, hogy a halhatatlanság vágyát a természet halállal fizesse. Lelke előtt ott lebegett ingó bizonytalanságban, válasz nélkül, a függő kérdés: «Lesz-e valaha visszatérés az élet fájához, fog-e szólani halálraitelt utódjainak a szózat: halhatatlanok vagytok!» Ádám megfizette a bűnnek zsoldját, a halált; visszatért a porba, a melyből alkottatott.

A választ e kérdésre megnyerte az emberiség Krisztus szavaiban: «Én vagyok az élet kenyere. Ez a mennyből leszállott kenyér, hogy a ki abból eszik, *meg ne haljon*. A ki eszi az én testemet és issza az én véremet, *örök élete legyen*». (Ján. 6, 48.) Örök élet szerzője tehát az a szent test és vér, a mely az örökkévaló Isten személyi egységébe olvadt. Krisztus teste és vére halhatatlanságot ad, ezt a halhatatlanságot nyújtó szent eledelt jelentette az élet fájának gyümölcse. Az Oltáriszentség az anyaszentegyházban, Istennek e szebbik földi paradicsomában, az az örökéleterejű gyümölcs, mely visszaadja az embernek azt, a mi elveszett volt, a halhatatlanságot. Fának gyümölcse ez, a keresztfáé, azon piroslott és érett meg nekünk, mert halálával szerzett örök életet. De mennyivel becsesebb, zamatosabb, elevenebb gyümölcs ez, mint amaz élet fájának gyümölcse volt. Abban a halhatatlanságot Istennek ereje szunnyadt: ebben maga az Öröklét, Isten van minden

erejével; amannak az emberiség kevés hasznát vette: ebből a népek milliói vesznek örök életet. Ennek élettől pezseg minden paránya, isteni szellemtől eleven minden morzsája, zsong benne a halhatatlanság. Krisztus teste eleven a szeretetben, olvatag az egyesülésben, áthasonító a táplálkozásban. Kivánatos és kínálkozó gyümölcs. Vesszük őt ajkunkkal és izleljük szívünkkel és szeretetünkkel; tápláljuk vele sóváron szemlélő szemeinket s megelevenítjük vele értelmünket; piczinynek tetszik s eltelünk vele, megdagad benne szellemünk gyönyörédes boldogsága. A szent táplálékkal eltelt lélek igazán vallja: Hála Istennek, hogy *van vége* e földi életnek, mert én hozzája kívánkozom, «kivánok Krisztussal lenni»; a mit mások halálnak neveznek, az nekem élet; számomra nincs halál többé. Krisztus teste megadta nekem a halhatatlanságot. *Az Oltáriszentség az újszövetségi örökélet fájának gyümölcse a halhatatlanságra.*

A valóságnak többnek kell lennie, mint az előképnek. A lélek több mint a test. Az élet paradicsomi fája a testi életre birt halhatatlanító erővel: az Oltáriszentség, mint az előkép jelzette valóság, a léleknek adja a halhatatlanságot. Ez Krisztus szavainak értelme: *meg ne haljon és örök élete legyen.*

Lám az életerő legtisztább, legvalódibb közvetetlen forrása. Az elevenítő Isten. A természetfölötti élet titka. Titok a testi élet is szemeink előtt, gyökeréhez nem juthat a boncsoló gondolkozás. Itt még mélyebb a titok, az Oltáriszentség életet forraszó mélysége. Hol találjuk föl? Ez Istenben van. Szent János evangéliuma mondja az *Igéről*, s levele az *életnek Igéjéről* (1. 1, 1.), hogy *őbenne vala az élet.* (1, 4.) Vajjon tudta-e ezt Ádám? Megmutatta-e neki az Ur ezt a dicső jövőt? Ha végigvezette lelkét a nagy jövőn, akkor nincs okunk szólni az ember tragediájáról, hanem egy új nagy drámáról, mi az előbbivel össze sem hasonlítható; ebben a dicső drámában mi mindannyian szereplők vagyunk és ennek címe: az ember glóriája.

Im itt az Egyház dicső kertjében az igaz, előre jelentett élet fájának gyümölcse az Oltáriszentség. Kivánjuk-e, becsüljük-e azt? Pihenünk-e fájának árnyékában? Ismerjük-e zamatját? Megerősödtünk-e tőle a természetfölötti életben, a szentségben, az igazságban, a szeretetben? Vonunk-e oda másokat is, hogy megsokszorozódjék az Istenről eleven és halhatatlan lelkek száma?

Végül ismét szent János vezet a jövődök titkaihoz. Megismertük a multat, mely elveszett; birjuk a jelen valót, mely többet ad a réginél; mit ígér a jövő? A mennyországról, az égi Jeruzsálem városáról írva, ezeket mondja a szeretet apostola: «Az ő utcájának közepén és a folyóviznek mindkét felén az *élet fája* vala, tizenkét gyümölcsöt termő, minden hóban meghozván gyümölcsét». S az üdvözültekről írja: «Boldogok, kik megmossák ruháikat a Bárány vérében, hogy *hatalmuk legyen az élet fáján*», a melyről

Krisztus igéri: «A győzedelmesnek enni adok az élet fájáról, mely az én Istenem paradicsomában van». (Jel. 22, 2, 14–27.)

Ha a pihenés annál édesebb, minél nagyobb fáradalom előzte meg; ha az étek nyújtotta gyönyört az éhség készíti elő: oh, mi nagy lesz nyugodalmunk az élet fája tövében, miután a szenvedések egész a halálra fárasztottak; mily élvezes annak gyümölcse, miután egy hosszú életen át éhezünk. Boldogok, kik a mennyország életfájáról veszik táplálékukat; mert ha az Oltáriszentség is már oly édes és éltető, minő lesz ott az élet fájának gyümölcse!



Szentbeszéd.

Mondotta *Porubszky József*, pápai kamarás, tó-almási plébános a belvárosi templomban, 1900. augusztus 18-án az eucharisztikus körmenet előtt.

Ki vagy te, te csodás tünemény, te mozdulatlan és mégis élő, te a szívek és lelkek átalakítója? Te látszatra csak egyszerű ostya vagy, de mi tudjuk, mert hitünk bizonyossága minden tudást fölülmul, hogy te Krisztus isteni és emberi természetének lényege, maga az élő Jézus Krisztus vagy. A gyengék, kik téged élveznek, erősekké, a tisztátalanok szüztisztákká, a bűnösök szentekké lesznek általad. Te voltál, felséges és tisztelendő Szentség, az egyház ragyogó napja és központja mindenkor!

Az Oltáriszentséget, azt a szent

Ostyát, melyet a kath. fölszentelt pap Krisztus szavaival, rendjének hatalmánál fogva a szentmisében az Üdvözítő élő testévé változtat, a mai napon hódolattal vesszük itt körül, a lelkipásztorok a hívő néppel egysülve borulnak le előtte. Honnét veszi az egyház ezt a szabadságot, mily czinnél fogva imádja azt a kenyeret, miért rendel neki fényes ünnepet? Miért? Mert nem lehet el-tüntetni a szentírás szövegéből az Oltáriszentséget alapító isteni szavakat, mert nem lehet elmagyarázni, elcsavarni azok értelmét, mert nem lehet megsemmisíteni az egyházban kezdettől fogva létező hitet az Oltáriszentségben. De ne az én igénytelen ajkaim szóljanak, de beszéljen az egyház maga; a tridenti szent zsinat ezt mondja: «A ki tagadná, hogy a leg-szentebb Oltáriszentségben jelen volna a mi Urunk Jézus Krisztus teste és vére igazán, valósággal és lényegileg az ő lelkével és istenségével együtt: átok alatt legyen!»

Hogy miért hiszünk és imádjuk Jézust e Szentségben, miért valljuk, hogy az az ostya az Urfölmutatáskor a pap kezében, az ostya a monstrian-

tiában és az áldoztató kehelyben nem ostya többé, csak annak látszik, hanem annak egész belső volta, lényege az Ur Jézus Krisztus eleven teste és Urfölmutatáskor és után a bor a szentmise kelyhében csak külsőleg bor, de annak lényege Krisztus eleven vére, tehát mindkét szín alatt az egész Krisztus, a föltámadott Istenember van jelen: halljátok az ő saját szavait: «Én vagyok az élet kenyere, atyáitok mannat ettek a pusztában és meghaltak. Ez a mennyből szállott kenyér, hogy a ki abból eszik, meg ne haljon. Én vagyok az élő kenyér, ki az égből szállottam alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él és a kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem a világ életeért. Vete kedének azért a zsidók egymás között, mondván: Miképen adhatja ez nekünk testét cledelül? Mondá nekik Jézus: Bizony, bizony, mondom nektek, ha nem eszitek az emberfia testét és nem iszjátok az ő vérét, nem lesz élet tibennetek. Mert az én testem valóban étel és az én vérem valóban ital. A mint engem küldött az Atya és én élek az Atyáért; úgy a ki eszik engem, ő is él én érettem. Ez a kenyér, mely az égből szállott alá!» Ezen isteni szavak oly világosak, ezekhez nem kell semmi magyarázat. Az ígéret csodálatos szavai ezek.

És hogy hangzanak a szerzés szavai? Az utolsó vacsorát, a bucsuvacsora idejét választotta; azon szomorú estét választotta, mely kínos halálának előestéje volt. A bucsuzás szívrepesztő gyöngédségeinek órája volt ez, mikor szeretteinktől meg-

válván nemcsak szivből, de értelmesebben, világosan beszélünk, mert hiszen elmegyünk, meghalunk s nem leszünk itt többé, hogy szavainkat megmagyarázzuk. De olvassuk a szent szöveget. «Midőn pedig megvacsoráltak, vevé Jézus a kenyeret, megáldá és hálákat adván megtöré, tanítványainak adá, mondván: «Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem, mely érteket adatik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. És vevé a kelyhet, hálákat adván tanítványainak adá, mondván: Igyatok ebből, mert ez az én vérem, az ujszövetségé, mely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára. Valahányszor ezt cselekszitek, az én emlékezetemre cselekedjétek.»

Mily egyszerűség — kiált föl Bougaud — mily tiszta szavak! Mily mellőzése minden czikornyának, minden képnek! És a görög eredeti szöveg még nyomatékosabb: Ez az én testem, az én saját testem, ugyanaz, mely érteket adatik. Ez az én vérem, az én saját vérem, az ujszövetség vére, ugyanaz, mely érteket kiontatik. És a syr fordításban, mely a göröggel egykoru, így van írva: ez az én tulajdon testem. Ide csatolom szent Pál apostol szavait, ki miután az Oltáriszentség szerzését leírja, így folytatja a korinthusi levelet: «A ki tehát méltatlanul eszi e kenyeret vagy iszja az Ur kelyhét, vétkezik az Ur teste és vére ellen. Vizsgálja meg magát azért az ember és úgy egyék azon kenyérből és igyék azon kehelyből, mert a ki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, meg nem különböztetvén az Ur tes-

tét!» Mily világos értelmezés ez! E komoly szavakból és hangból kitűnik, hogy itt nem képről, jelvényről, pusztá emlékről, hanem egy magasztos és félelmes valóságról van szó; isteni hatalomról, mely szakadatlan lánczolatban száll át az egyházi rend szentsége által a ker. kath. papságra. E szavak ismétlődnek minden szentmisében és az emberek magukhoz vették e testet, térdre hullottak előtte, hittek úgy mint ma hisznek. Mi győzte meg az embereket, a keresztény századokat? Mert ha rátekintek erre a mozdulatlan ostyára, nagy nehézségek támadnak értelmem előtt. Rátekintek és kenyeret látok, megérintem és kenyeret tapintok és kérdezem, miként van az, hogy Jézus egészen jelen van olyan kis ostya színe alatt, oly sokhan, egyszerre annyi helyen? De töprengéseim szenderéből századok élő hite ébreszt föl és látom a dicső multat, melyben nem műveletlen csordanép, hanem művelt, polgáriasult nemzettek hitték az Oltáriszentség dogmáját; a nemes Franciaország, a ragyogó Olaszország, a mi dicső őseink, a magyarok, élükön szent István királylyal, a büszke spanyolok, a gyöngéd németek, az iparúzó Anglia, mely elszakadása után is föltartotta az Oltáriszentség hitét. A művészek, a tudósok, a költők, a katakombák falai, minden, az egész mult hirdeti ezen csodás hitnek létezését.

Oh, hiszem az Oltáriszentséget, leborulok a szent Ostya előtt, mely bár mozdulatlan, de annak fehérsége alatt, annak belső lényegében egy istenem-

beri, egy tevékeny természetfölötti élet mozog; élet, melyet az isteni, a végtelen szeretet tart föl! Csodálkoznak sokan azon, hogy Jézus Krisztus valóságosan jelen akart lenni e Szentségben és azt mondják, ez titok. Titok, de csak azok előtt, kik nem szeretnek. Ha szeretsz valakit, mellette maradni boldogság neked. Ha el kell őt hagynod hosszú időre, szenvedsz; ha el kellene hagynod örökre, oh, ki tudja ekkor megmérni fájdalmadat? De Jézus végtelenül jobban tudott szeretni, mint mi, nem akart tehát sem távol lenni, sem elválni emberi természetével az emberektől. Emberi szíve segítségül hívta isteni hatalmát és megalkotta az Oltáriszentség csodáját, itt maradt a földön szerettei, az emberek között.

Csodálkoztok azon, hogy Jézus Krisztus e földön akarván a legfőbb Oltáriszentségben maradni, nem érte be azzal, hogy egyetlen helyen maradjon, hanem ott akart lenni ezer helyen, számos oltáron, sok helyen egyszerre. Csodálkoztok azért, mert nem értitek, mi az a szeretet. Atyák, anyák vagytok. Isten 4 vagy 5 gyermekkel áldott meg, kik oldalotoknál fölcseperednek, mint a fiatal olajfák, hogy egykor öregségekben gyámolítóitok legyenek. De képzeljétek azt, mintha mind az öten elszélednének öt külön tájakra. Oh, mennyire fájna szülői szívetek! Vajjon nem szeretnétek együtt maradni mindegyikkel és valamennyivel? Szegény jó édes anya, sorba járod őket látogatni. De képzeljétek azt, hogy e kedves gyermekeid rád szorulnának

egyszerre mindnyájan; ha szenvednének, ha haldokolnának egyszerre mind az öten lávol egymástól s mind az öt haldokló tekintetével téged keresne, édes anya! hogy utoljára áldásodat, ölelő édes csókot vegye.

Mondd csak, nem keserű gyötrellem volna az neked, hogy nem szakadhatsz öt felé és nem lehetsz ott egyszerre haldokló gyermekeidnél, hogy bágyadt szemeiket befogd? Csak egy gyermekedre borulhatsz és csókolhatod föl homlokának hideg verejtékét, a többi négy kénytelen utolsó perceiben nélkülözni édes jelenlétedet, kénytelen anyai áldásod nélkül halni meg. Lám, a mit mi nem tehetünk meg, Jézus megteszi, ő kielégítheti szeretetének vágyát, ott van minden helyen, hol szerető gyermekei laknak. Ott van minden templomban, hogy közel legyen reászoruló gyermekeihez, magát megsokasította, mert mindenható.

Csodálkozok, hogy bár szenvedett és meghalt értünk a kereszten, a szentmisében megújítja a keresztáldozatot, mintegy újra meghal nem ugyan természetes, hanem egy titokzatos, természetfölötti ismétlődő halállal. Ezen csak az csodálkozik, ki nem ismeri a szeretet legfőbb fokát, azt a lelket izzító boldogságot: meghalni azokért, kiket szeretünk, de ne csak egyszer, de meghalni értük sokszor!

Menyhárt László jezsuita atya, a kalocsai főgymnázium volt igazgatója, térdénállva kérte rendi elöljáróit, hogy küldenék öt Afrika bel-

sejébe, a zambezi szegény pogányok közé, kiket ő nagyon szeret és Krisztusnak óhajt megnyerni; tudta jól, hogy öt vagy hat év múlva megöli ott a láz.

És elérte óhaját, most ott nyugszik Afrika fekete földében hitvalló teste boldog halál után. Ő csak egyszer halhatott meg azokért, kiket szeretett, az Üdvözítő ezen különös boldogságot újra és újra élvezheti, mert mindenható ereje segíti emberi szívének vágyát, megalkotva a szentmiseáldozatot.

Sokan nem tudják megérteni, hogy miért lett eledellé? Nem értik a szeretetet, mely a legbelsőbb egyesülés után óhajtozik; de emberi erő azt el nem érheti, hogy a legbelsőbben egyesüljön azzal, kit szeret, mert azt meg kellene ennie, hogy mint az étel átmenjen vérebe, vele egy lényeggé válják. A mit ember nem tehet meg, csak óhajt, megtette Krisztus; a mindenható isteni természet a szerető emberi természet óhaját teljesíti, hiszen egy isteni személyben egyesülnek Jézusban.

Eledellé lett. Eszszük őt!

Mily boldogság ez neki! Mily szerencse reánk nézve! De nem folytatom tovább beszédemet! Itt van előttünk az édes Jézus, boldogan legelteti rajtunk szemeit. Majláth, Erdélynek fölszentelt püspöke felfogja őt kezeibe és kihozza a szabad ég alá, Budapest utcáira, hogy meghódoljunk előtte nemzetünk e nagy napjaiban, hogy dicséretünk, hálaénekeink, engesztelő imádásunk által neki örömet szerezzünk.

Most leborulok, átadom a szót a lánglelkű apostoli utódnak; az ő ajkai rebegik el az engesztelő imát, mi lélekben vele mondjuk azt.



A szentségi társulatok római zarándokútja.

A gyülekezés és indulás olyan volt, mint midőn az őszi dér elől menekvő madársereg csoporttá verődik össze, szokatlan élénk eszegezésben zajognak s azután egyszeriben hirtelen zugással a magasba csapnak s vissza se nézve szállnak a szebb hazába.

Háromszázharminczhatan, közöttük harminczhárom pap, gyültek egybe szeptember 19-ének esti óráiban, a kik a fagyoskodó hitélet hazájából a szent városba vágytak, hogy annak fényes és melegengető hitében felüdüljenek, hogy az oly ritkán nyíló szent kapukon átlépve a teljes bucsu kegyelmének békéjét hozhassák haza szívökben. Mint jó gyermekei a szent atyának, hozzá vonzotta kegyeletök; látni fönséges alakját, gyönyörrel nézni szende arcját, közelből érezni kegyét, hallani buzdító szavát s venni szent, bőséges áldását. Nem irtózva

az ut fáradalmaitól, vidáman szálltak Róma felé, mert ez az ut az Urnak útja s boldogok, kik az Urnak útjain járnak.

Fiuméba érkezve kora reggel a zarándoksereg szentmisét hallgatott, azután szerle oszlott. Mert a zarándoklat egyik célja Loreto volt, a legtöbben a szent háznak első európai helyére Tersatóba mentek, a boldogságos Szűz eme kegyhelyére, a melynek temploma azon helyen épült, a hová az angyali kezek a szent Szűz názárethi lakóházát helyezték.

A muló kegyelemnek fájó emléke ez, az 1291 május 9. és 10-e közti éjjel csodás eseményének. Fiumének ezen korabeli helytartója a helyet kápolnával jelölte meg, a templom és a zárda utódjainak fáradozásával emelkedett.

A tengeri ut, a mitől mi szárazföldiek némi irtózáttal borzongunk, 20-án este kezdődött. A csöndes derült idő bátorságra biztatta a hajóra szállókat, kik eleve sejtették, a kiszálláskor pedig érezték, hogy a tengerek és viharok Ura kezeit áldóan terjeszti ki fölöttük. A »Dániel Ernő« gőzös egyhangu dübörgése mellett kellemesen átaludott éj után reggel 7 órakor a zarándoksereg Ancona partján kötött ki. Rövid utazással innen Loretóba értek, hol az üdvösség jelvénye alatt föl a magas hegyre a szűzanyai kegyek templomába vonultak.

A szentmisét Kánter Károly apát, királyi palotai plébános mondotta, melynek végeztével az ájtatos nép a szent házat tekintette meg s benső

imában térdre omolva engedte át lelkét az áhítatnak, azon hajlék esőndes szemléletében, a melyet a föld legszentebb teremtménye, legtisztább áhítatu nője lakott, a melyben Isten élő temploma magát Istent fogadta fiául magába elragadtató imádsága közben.

Délután a purgatoriumi kápolnába gyülekeztek, hol Révész István dunakeszi plébános mondott tartalmas, fenkölt, ihletes beszédet az angyali üdvözletről; hallgatóit megindító szavai könyekig meghatották; befejező igéit, melyekkel a szent Szűz áldását kérte hazánkra a jelenlevők hangos zokogása kísérte.

Szombaton 22-én reggel sokan meggyóntak és a szent házban boldogok voltak a megtestesült Igét a megtestesülés falai között vehetni.

Délben külön vonat állott készen a szent utasok számára, kik hevesen dobogó szívvel szállottak a kocsikba, hogy még az nap utazásuk célját, Rómát elérjék. Az est sötét leplének titka alatt fél tíz órakor léptek a szent városba, hol az érdeklődő ismeret szomjája nagy épületek homályos körvonalu alakjai csak még inkább szították. Látni Róma csodáit, betelni ájtatosságot lehelő műalkotásainak szellemével, ez a vágy aligha engedett volna pihenést, ha a hosszú ut fárasztó zsibbadása nem önt nyugalmas álmot a lankadt tagokba.

Fölvirradt a reggel! Sietve gyűltek zarándokaink a kitűzött időre szent Péter bazilikájába. Számukra Káner Károly apátplébános tartott szentmisét. Alig hogy ájtatosságukat be-

fejezték, örömhír lepte meg őket, mely szerint 10 órakor fog kezdődni Lestonae Janka francia szerzetesnő boldoggáavatási szertartása, mely alkalomra a belépő-jegyeket is csakhamar szétosztották. Czeich Gilbert magyar gyóntató, ki sokban segítségére volt a zarándoklatrendező Varga Mihály plébános urnak, járt közben a jegyek megszerzésére.

A boldoggáavatás szertartása alkalmával a bazilika fényesen volt kivilágítva, ezer és ezer gyertyaláng ragyogtatta csillogó, rezgő fényét. Jelen voltak a szertartások gyülekezetéhez tartozó összes bibornokok és tanácsosok, a vatikáni templom valamennyi kanonokja és papja. A postulator a boldoggáavatási brevét a szertartások gyülekezete főnökének nyújtja át, ki őt a templom bíboros főpapjához utasítja a fölolvasás engedélyéért; most fölolvassa a boldoggáavató brevét, melynek vége felé a boldognak a föoltár fölé helyezett képéről lehull a lepel; a szentmisét végző püspök a Te Deumot kezdi énekelni, mit a sixtini énekkar folytat, ezalatt a jelenlevők a boldoggáavatott képe előtt tisztelegnek; majd azt háromszoros tömjénezéssel illetik; végül finnepélyes szentmise következik.

Még ezen szertartások alatt hirül jutott a második meglepetés, hogy délután meglátják a Szentatyát, a midőn a boldog képe elé lejön imádkozni. Meg is jelentek fél négyre mindannyian a bazilikában s tanúi voltak annak a lelkesedésnek, a mely a népet mindannyiszor elragadja, a

mikor a Szentatya körébe hocsájtkozik. Öt órakor mozgás támadt a tömegben, a melynek hullámai mind tovább terjedtek és egyre erősödtek és csakhamar kitört az örömrivalgás, mely a Szentatya jöttét jelentette. Mintha már nem is földi látomány volna az a kép, mely elénk tárul. Az óriás méretű boltívek alatt zsongó beláthatatlan tömeg, rajta mintegy megbűvölő igézet vesz erőt a túlaradó lelkesedés, közepén végig vonul a sella gestatorían vitt galambfehér aggastyán fehér ruházatban, majd fölemelkedik sudár alakja, kiterjeszti áldó kezeit, arczáról a szeretet mosolya ömlik, szemeiből a nagy lélek ragyog, a merre elhalad földre omlik az embersereg, java része örömtől könyezik, férfiak a boldogságtól zokognak s a szent épület falai visszadörgik a lelkes kiáltást: Éljen a pápa-király! Ezt a jelenetet, a mit a miénk is mindjárt első nap láttak, leírni nem lehet, látása is szinte megszedíti az embert.

A zarándoklat ily nagy sikereit nagyban P. Tomcsányi Lajos jézus-társasági atya ajánló levelének köszönhetjük, melyet Vanutelli Vincze bibornokhoz a szentségi egyesületek védőjéhez intézett, kérve jóindulatu pártfogását a zarándoklatra. Azért nevezett biboros páratlan kedvességgel fogadta Kánter Károly apát tisztelgésél, melyre vasárnap délben jelentkezett a főpapnál. Ez alkalommal a zarándokoknak reményt nyújtott arra, hogy közbenjárással kieszközli a Szentatyánál a fogadtatást. A zarándoklat vezetői látogatást tettek még

Radini Tedeschi praelatusnál, az Oltár-egyesületek főigazgatójánál.

Az Üdvözítő bőséges kegyelmeit elnyerendő ájtatosságot, a jubileumi bucsuhoz szükséges templomlátogatásokat 24-én reggel nyolcz órakor kezdték.

A vezeklési fekete kereszt elővitele mellett sorakozott négyes rendben a papok, nők és férfiak tömege; a töredelem jeléül mindannyian térdre borulva imádkoztak, akár mint az ősi egyház vezeklő fegyelme szerint a térdenállók (gonyklynontes), arczukon a bánat esengésével, lekintetükben a fájdalom siralmas vonásaival. Oh, mi szent és megható a bűnbánat ereje, mi édes e fájdalom keserősége, mi fölemelő ez a porba omló közös megalázkodás. A zarándokok most szent éneket zengve a szentségi kápolnába vonultak s ott szentmisét hallgattak. A délutáni templomlátogatással szentbeszéd volt egybekötve, Porubszky József pápai kamarás tartotta, a bűnről szólott a begyöző meggyőződés hangján, aszkétikus lelkének és elmélkedő bölcsességének legjavát öntve ki beszédében. Következő nap azaz 25-én ismét szent Péter, Maria Maggiore, Laterán bazilikáiban végezték a látogatásokat. Révész István plébános ur a halál, utolsó ítélet és föltámadásról szóló elmélkedésekkel készítette elő a gyónáshoz kellő töredelemre az ájtatos vándor népet. Délután Kánter Károly apát a természetében levő szent hévvel és erővel beszélt a töredelem szentségéről. A bűnbánat szentségéhez szerdán, 26-án járultak mind-

annyian; a nap délutánját pedig szent Pál bazilikájának látogatására fordították. A következő napra, mint az Oltáriszentség napjára, volt tűzve a szentáldozás; helyéül Ő Szentsége védőszentjének, szent Joakimnak templomát választották. Már fél nyolczkor a helyszínén egybegyültek, hogy meghallgassák Varga Mihálynak szent beszédjét a szentáldozásról. Az Ur hűséges nyája, a messze földről idefáradt másai Isten hárányának, bensőjükben elváltozva, az égi Jeruzsálem előképe helyén járult a Bárány menyekzői lakomájához; a megszentelt sereg fénylő raj gyanánt telepedett térdeire, hogy a jubileumi bucsu koronás befejezésében legyen része, gyertyákkal kezökben, könyekkel szemökben, boldogsággal szívökben, békével lelkökben fogadták az égi Jegyest, hogy lelkök legyen lelkében, testök pihenjen testében. Szóljunk-e arról, mi édes volt ez a találkozás a messze idegenben azzal a régi jó ismerőssel, azzal a kedves szeretettel, Jézussal? Nem jó zavarni a szív legbensőbb titkait...

A délutánt a santa scala látogatása, szentségimádás a Via Nomentana levő örökimádási templomban töltötte ki. Este azonban leverő hír érkezett, hogy mert a Szentatyát kimélni kell, nem jöhetnek mindannyian a kihallgatásra, csupán négy egyházit és két hölgyet fogad Ő Szentsége.

A zarándokok, bármennyire is elszomorodtak, a jó Isten akaratának tekintvén ezt a fordulatot, megnyugodva belctörődtek. Csupán egy

aggasztotta őket: mit tegyenek a megáldandó emléktárgyakkal.

Az ügyet Istenre bizva s a legjobbat reményelve, a zarándokok mégis mindannyian a Vatikán elé gyülekeztek. A kihallgatás fél tízre levén kitűzve, a kijelöltek névszerint Kánter Károly apát, Szuborics Jenő kanonok, Skarda József prépost, Porubszky József pápai kamarás, Varga Mihály szerkesztő. Kiss Aladárné másodelnöknő, özv. Rudnyánszky Ferenczné választmányi tag a Vatikánba, a pápa magánlak osztályába léptek.

Azt a ritka kegyel, melyben oly kevesen részesülhetnek, hogy *magánkihallgatáson* fogadja őket a Szentatya, valóban a szentség Jézus gondviselésének köszönhelik vala.

A feszült várakozás közepette egy intés és belépnek a Szentatya színe elé. Jóságos mosolygó arccal fogadta őket egy karosszékben ülve, oldalán csak házi főpapja állott; a körülötte levő székekre intett, hogy azokon foglaljanak helyett, de ők a Szentatya lábai elé borultak lábcsókra. Elsőben is Kánter Károly apát kezét ragadta meg Ő Szentsége s szorosán tartotta, míg kérdéseit hozzá intézte:

— Mit tettetek?

— Szentségi zarándoklatot végeztünk s ezzel együtt lelki gyakorlatot is tartottunk.

— Szépen gyümölcsöző sikerrel?

— Bizom benne, Szentséges Atya! mert mindannyian meggyóntak és a szentáldozáshoz járultak.

Most a Szentatya figyelmes érdeklődésével magyarok iránt viseltető

szeretetét adta tudtul, midőn megjegyzé:

— Nektek is volt nemzeti jubileumotok. Nagy örömmel olvastam, mily fényesen és buzgó hittel ünnepelték a magyar katolikusok a jubileumi évet; irtam is levelet Pannonhalma apátjához, melyben kifejeztem atyai szeretetemet magyar fiaim iránt.

— Köszönetet mondunk érte Szent-séges Atyánk!

Midőn észrevette, hogy Kánter Károly apát iratokat tart kezében kérdé:

— Mi ezt itt?

— Szívből fakadó szavaink.

— Elolvasom.

Majd átnyújtja kérvényét, a melyben azon kegyelemért esdi a Szent-atyát, hogy a zarándoklat papjai apostoli áldást adhassanak.

— Kérem szentséges Atya a kegyelmet, hogy zarándoklatunk papjai ünnepélyesen adhassák az apostoli áldást.

— Megengedem, de nem mindannyinak, csak a plébánosoknak és lelkészeknek.

— S a segédlelkészeknek, kik szintén lelkipásztorkodással foglalkoznak s a szentségi egyesületek igazgatóinak.

Eleinte úgy látszott, mintha nem hallotta volna, végre gondolkozás után mondá:

— Azoknak is.

— Szentséges Atya, 335 magyar van velünk, kik arra várnak, hogy legalább a csarnokokban láthassanak téged.

— Oh jöjjenek csak... jöjjenek; tizenkét és fél órakor jönnek a németek kihallgatásra, csatlakozzanak hozzájok. Én *nagyon szeretem a magyarokat* és akarom, hogy mindegyikök lásson.

S azonnal kiadta a parancsot, hogy e czélból intézkedjenek; a jelenlevők e hirre tulboldogak voltak.

Ezután Kiss Aladárné másodelnök-néhez fordult, ki átadta az Oltár-egyesület selyemlepellet takart péter-filléreit.

— Ezt mind nekem adjátok? Ti nemes nemzet vagytok. Szükségem van reá szegényeim részére. Köszönöm adománytokat. Ti a szegény Jézust gondozjátok; folytassátok buzgón, kitartva bátorsággal.

Majd Kiss Aladárné és özvegy Rudnyánszky Ferencznéhez fordulva mondá:

— Megáldalak titeket és tiéteket is, egész családjaitokat, mind.

Szaborics Jenő kanonok fölhasználva az alkalmas pillanatot, kérte a pápát:

— Szentséges Atyánk, volnának megáldandó tárgyaink. Alázattal kérjük Szentségedet, kegyeskednék ezeket megáldani.

Erre Ő Szentsége szokott kedves leereszkedő modorával azt válaszolta:

— Vannak megáldandó tárgyaitok? Tehát ezekre kezemet fölteszem, érintem, megáldom.

S a mit mondott, azonnal meg is tette.

Ezután Skarda József prépost járult eléje, meghatottságtól s könnyes szemekkel tekintve rája, átnyújtotta

jubileumi művét; a Szentatya kitar-
tásra buzdította, kezeibe zárva kezét,
mondván:

— Elolvasom könyvedet; csak
bátorság az eucharisztikus Jézus dicsői-
tésében.

Most Porubszky József plébános,
kamarásához intézte szavait:

— Maradjatok állhatatosnak a
szentségi kultusz ismertetésében és
fénylő példával járjatok elő. Korunk
rászorult az Oltáriszentségre.

Majd Varga Mihály ajánlotta föl
művét:

— Szentséges Atya, alázattal kér-
lek, fogadd szentségimádási könyve-
met és folyóiratomat.

— Örömmel fogadom.

Átveszi a köteteket és kérdi:

— S milyen nyelven írottak?

— Magyar nyelven — felelik mind-
annyian.

Erre kedvesen elmosolyodik s
mondja:

— Magyarul ugyan nem értek,
mégis örömet fogadom könyvei-
det könyvtáram számára. Szépek! —
Buzdítalak, hogy a szentségi munkál-
kodásban állhatatos maradj. Csak
bátran! Kitartás!

Ugyanezen szavakat intézte özv.
Rudnyánszky Ferenczné választmányi
taghoz.

— Kitartó buzgalom! Bátorság!

Midőn fölkeltek, hogy lávozzanak
Kápter apát visszatérdelt s kérte Ő
szentsége áldását egy beleg számára.

— Megadom — ugymond ő —
s megáldom!

Ezzel a magánkihallgatás véget ért.
A mint a Vatikán előtt várakozó

magyarok megtudták az örömhirt
kimondhatatlan boldogok voltak.
Emléktárgyaikkal vonultak az első
emeleti terembe. B. e. Dulánszky
püspök rokonai és hat velencei
csallakoztak a magyar zarándokok-
hoz.

A Jéruzsálembe zarándokló 500
német férficsoporttal, a konzisztori-
ális teremben fogadta ő Szentsége
hű magyarjait. Itt is kitüntette a
magyarokat, mert mikor a német
papoknak is át akarta adni a teljhatal-
mat, hogy apostoli áldását adhassák
híveiknek, így szólott hozzájuk:
«Attendite germani, quia hungari
omnes bene intelligunt latine»,
«Vigyázzatok ti germánok, mert a
magyar papok mind jól értenek
latinul».

Az audiencia végén a néme-
tek intonálták a «Grosser Gott, wir
löben Dich», a magyarok pedig ezek
után a «Hol szent Péter»-t énekelték,
melyet szentséges Atyánk végig meg-
hallgatott és ismételve áldását osz-
togatva, távozott a zarándokok kö-
réből.

A fogadtatás után elragadtatás-
szerű érzésekkel távoztak a buzgó
zarándokok.

Délután még egyszer meglátogat-
ták a Via Nomentanán levő örök-
imádási templomban az édes Jézust
s szent színe előtt adtak hálát kegye-
sen vezető s oltalmazó gondviselé-
sért.

Másnap isteni kegyelmekkel s édes
emlékekkel elteltén mondtak búcsút
a szent városnak, sietve hazájukba
elmondani örömüket övéiknek.



Egyházi öltönyök színei.

A színek között a zöld, a mint a remény, a hit és szerelem között a középhelyet foglalja el. III. Ince pápa már ily értelmű szavakkal jellemzi ezt a színt. Ezen természetes tulajdonsága jelentményénél fogva alkalmasan használja tehát az egyház oly napokon, melyeken sem az ünnepi fény, sem a gyász sötétje nem jut kifejezésre.

Ezért a zöld szín az adventi, böjti, husvétli idő kivételével a vasárnapok és köznapok színe.

A zöld a remény színe. A szántóföldek zölden viruló vetése, mely bő termést és gazdag aratást ígér a gazdának, adja meg az alapot ehhez a jelentéshez. S miként a zöld a testi szemeknek, ép oly kellemes hatásu a remény a lélek szemének, midőn a jövőnek néz eléje. A zöld a tavasznak, a föltámadás jelképének színe: a föltámadás a mi reményünk. Krisztusnak föltámadása, a melynek tanuja volt a zöldelő tavasz, biztatóan erősíti szívünket ebben a reményben. Im azért szívesen veszi a közönséges vasárnapokon, mint Krisztus föltámadásának emléknapiain s a vasárnap

liturgikus folytatásában vagyis köznapokon az egyház e színt.

Ebben a tudathán nemcsak a pap fogja magára öltetni a remény színét, a mi lelkünk is a remény szent indulatát ölti magára; remény és bizalom földik be lelkünket az élet harczaiban, remény és bizalom fölemelik maguk után az ég felé vágyainkat és törekvéseinket.

A fekete a világosságnak, a fénynek teljes hiánya, a sötétség színe. — Az éjnek színe, s mert a nappali fény az életet jelenti, ez a halált jelképezi. Elsőben a lélek halálát, a mi a hitelenség és a halálos bűn. Zakariás énekében szól ezekről a lelkekről, kik «a sötétségben és a halál árnyékában ülnek». Ez a legnagyobb szerencsétlenség; ezért a fekete a szerencsétlenséget és a gyászt is jelenti. Acacius konstantinápolyi patriárka szorongatott időkben fekete miseruhákat használt, az oltárt és a püspöki trónt feketével vontta be. A középkor az ő bűnbánati vezeklési körmeneteit, vagy a miket valamely csapás elfordításáért rendezett, feketében tartotta.

A Szentírás sokszor szól az erkölesi halálról, mint sötétségről, a bűnökről, mint a sötétség cselekedeteiről, az ördögről, mint a sötétség fejedelméről s maga Krisztus a pokolról, mint külső sötétségről.

A fekete színnek mai jelentése a liturgiában az ember földi életének kioltását jelképezi Krisztus ezen szavai alapján: «eljön az éjszaka, midőn senki sem munkálkodhatik». Ez okból csak nagypénteken és ha-

lotti szertartásoknál használja az egyház.

Midőn tehát a fekete színt látjuk, hasson lelkünkbe az intelem, mely a halál közeledtével fenyeget, siessünk jól tenni tudásunkkal, szolgálatunkkal, vagyonunkkal, mert az idő nem vár: eljön az éjszaka, midőn senki sem munkálkodhatik.

Midőn az éj dereng s a közelgő napnak szórványos sugárfénye a sötétséget megtöri, az ég boltja violaszínt ölt. A midőn a hitetlenség és bűnnek állapotából, mint valami sötét éjből, a kezdetleges hit és a hűnbánat lelkünket Krisztushoz, az igaz világossághoz közelebb hozza, a lélek fölött is mintegy derengeni kezd az ég az ő kegyelmével. Ezt az állapotot jelképében alkalmasan fejezi ki tehát a violaszín, mely szomszédos a sötétséggel, de már nem sötétség. A hitnek kezdete, a bűnbánat gyakorlása még nem maga a megszentelés kegyelmének fénye, de annak hírnöke s azt előkészíti. A hitnek kezdetén a keresztség szentségi szertartása elő részében, a Megváltó közeledtekor, vagyis az adventi időben, s a kisded vértanúk ünnepén, a kegyelem előkészítésénél, azaz a keresztség megsejtelésénél, exorcismusoknál, a bűnbánat és cselekvéseinél, a gyónásnál és böjti időben, bűnbánati és könyörgő körmenetek alkalmával az egyház violaszínű öltönyt használ.

A violaszín a bűnbánat és vezeklés színe még egy más körülménynél fogva. Az ütés s némely vezeklés a testet kék, violaszínű foltokkal jelöli. Szeretett Jézusunk teste is, midőn a

mi bűncinkért vezekelt és lakolt, midőn az ostoresapások zuhogtak rajta, midőn vállát a kereszt terhe nyomta s megtörte, midőn oly sokszor a földre rogyott, midőn ilyenkor a nehéz kereszt egész terhével rája zuhant, telve volt ezekkel a violaszínű foltokkal. Ugyebár nem fogjuk sohasem ezeket a kékségeket elfeledni, miket miattunk viselt; ezek szemünkbe fognak ötleni, a hányszor csak violaszínt látunk.



Oltáregyesületi ügyek.

Nagylelkű adományok az Oltáregyesület céljaira.

Özv. gróf Majláth Györgyné hatszáz koronát, gróf Csekonics Endréné kétszáz koronát, gróf Wenckheim Frigyesné negyven koronát, Heinrich Tömöry Eugenia kétszáz koronát, N. N. kétszáz koronát, N. N. husz koronát adományozták az Oltáregyesület helyiségeinek házbérére.

Kun-Szent-Mártonról Dosa József plébános útján egy magát megnevezni nem akaró ájtatos hívő négyszáz koronát küldött az Oltáregyesület céljaira.

A kegyes jótevőknek ez uton is köszönetet mond az Oltáregyesület.

Péterfűlérre a szadai és veresegyházi hívek 30 koronát gyűjtöttek s egyesületünkhöz küldötték.

Választmányi gyűlés. A központi Oltáregyesület választmánya október hó 15-én *Kiss Aladárné* elnökletével gyűlést tartott. *Kántor Károly* apát, kir. palotai plébános, igazgató üdvözlí a választmányi tagokat, mint szent Terézia ünnepén, annak védelme alatt s szellemében egybegyűlteket, kik a női erények gyakorlásával eszményképüknek, szent Teréziának hű követői. Névünnepe alkalmából a választmány nevében üdvözlí *Koch Terézia* titkárnőt, ki az egyesület ügyeiben fáradhatatlan buzgalmu tevékenységet tanusít. Előadja a római zarándoklat lefolyását s jelentést tesz az örökimádó apácák római házának látogatásáról. A választmány azon óhaját és kívánságát fejezi ki, vajha a szerzet fővárosunkban mielőbb megtelepülne s e felől részletesen tanácskozik. Határozatot hoz megboldogult *Trautwein Nep. János* igazgatóért bemutatandó szentmise ügyében. *Gabler Lajos Pál* pénztáros bemutatja az 1899 június 1-től 1900 május 31-ig terjedő évi számadást, melynek hitelesítésére számvizsgálóbizottság alakul. A tárgysorozat kimerítelvén, másodelnöknő a gyűlést bezárja.

Az Oltáriszentség Királya adományt kér. Legszentebb célunkat folyton szem előtt tartsuk, ennek tudatában

imádjuk az Urat szent színe előtt, ennek hevében és uralma alatt buzduljunk jócselekedetre. Öntudatos buzgalmunkat a templomok segélyezésében, az oltár angyali szolgálatában és ékítésében nem engedi lanckadni főfeladatunk és célunk, kivált akkor, ha a jó Isten sikert és áldást ad törekvéseinkre. Hogy ezt az Istenáldást megnyeri egyesületünk, bizonyosság a köszönőiratok tömege, melyből alább ismét közlünk néhányat.

Hűséges lélek, ki a világ tobzódásától visszavonulva, Istenre gondolsz, oltárát gondozod megtakarított pénzeddel; lehet-e nagyobb vigaszod, mint az, hogy ezt *Istenért* teszed? *Istenért!* — Ez a szándék és cél legmagasabbja, legtisztábbja, a tökéletes szeretet jelszava. Az emberek megbizhatatlanok; nem érettük: Istenért! Az emberek oly kicsinyesek és töpörödöttek; nem miattuk: Istenért! De bármi mindent tehetünk Istenért, mindazokra egyre sem illik oly tökéletesen e szó: Istenért, mint arra, a mit az Oltáriszentség érdekében teszünk. Az Oltáriszentség Isten s mindazt, mit érte cselekszünk, a szó legvalódibb és legteljesebb értelmében *Istenért tesszük*. Azért nemde, sohase mondhatjuk azt, hogy ime ez már *sok*, azt sem, hogy ez már *elég*, a mit tettünk. Hogy lehetne az? Megelégní a boldogságot, megsokalni azt az isteni gyönyört, mely valónkat a szeretet édességével előnti akkor, midőn Jézuson csüggő szemekkel, áldozatkész jobbukkal nyújtjuk adományainkat *Istennek, Istenért!*

Hiveim s magam nevében legmélyebb köszönetet vagyok bátor mondani azon nagybecsű ajándékokért, melyekkel az oly áldásosan működő Oltáregylet a nagykárolyi görög kath. román egyházat felszerelte. Isten fizesse meg! Mi imáinkkal igyekezünk leróni hálánkat jótevőink iránt s azzal, hogy most abban fáradozunk, miszerint az egylet nálunk is megalakíttassék, a miről annak idején jelentést fogok tenni.

Nagykároly, 1900 április 16.

Dr. Brán Felicián, g. kath. lelk., főesperes.

Elmulaszthatlan kedves kötelességet teljesítek, midőn az Oltáregylet oly remek szép ajándékaikért legmélyebb köszönetemnek adok hálás kifejezést.

Hiveimnek, kik nagy részben bekebelezett tagjai az Oltáregyesületnek, nagy lelki épülésére szolgáltak a küldött egyházi tárgyak és sok jámbor imádság szállott föl az egek Urához az egyesület jótevőiért.

Nagypösén (Vasmegye), 1900 május 2.

Vallner József, plébános.

Kedves s örömmel teljesített kötelességet végzek, midőn a kegyesen ajándékozott sok szép egyházi szerelvényért szegény filiabeli hiveim nevében szívből fakadó hálás köszönetet mondok. Hiveim nagyon boldogok voltak, hogy az ő szegénységüket megszánták s benső imáit rebegették mindazok jóvoltáért, kiknek érdeméből e szép ajándékokban részesültek.

Nágocs (Somogym.), 1900 április 19.

Goreczky Károly, plébános.

Fogadják hiveim és részemről is hálás, szívből jövő köszönetünket a küldött négyrudas menyezetiért. Már ez idei föltámadási körmenetünkön fogjuk hirdetni nagylelkűségüket. De husvét napján közös imáinkkal fogjuk az ég Urát is kérni,

hogy az Oltáregyesületet az ég bő áldása kísérje.

Bözsöny, 1900 április 11.

Kántor Lajos, r. kath. lelkész.

Megilletődött szívvel mondok köszönetet a kegyességért, melylyel a központi Oltáregyesület oly bőkezűen ajándékozta meg templomunkat.

Daruvár, 1900 április 14.

Holzinger Ádám, s. plébános.

Van szerencsém mely tisztelettel tudomásul hozni, miszerint folyó hó 6-ikán a pilis-szent-lászlói templom részére a budapesti központi Oltáregylettől alamizsnakép küldött 2 vörös ministransruhát, 1 albát, 2 corporálét, 6 kehelytörölt, 6 kéztörölt, 2 pullát és 1 oltárterítőt megkaptam.

Hálátlan lennék, ha teljes meghatottsággal meg nem köszönném ama nagy jótéteményt, melyben szegény templomunk részesült. Nagy örömmel ragadom az alkalmat, hogy e nagylelkűségért legmélyebb hálámnak kifejezést adhassak.

Pilis-Szent-László, 1900 április 8.

Mattyasovszky Gergely, h. plébános.

A központi Oltáregyesület e filiális templomot újból kegyes volt segíyezni. Fogadják a leghálásabb köszönetét e szegény, de jóakaratu népnek. Magam részéről szíves örömet végzek néhány szentmisét az Oltáregylet céljaira.

Tömörkény, 1900 április 16.

Fr. Gentilis, lelkészhelyettes.

A budapesti közp. Oltáregyesület

rendes tagjaitól 1900. május hóban befolyt díjak.

Novák Teréz 2 k, Medveczky Anna 4 k, Czentuerné 6 k, Pribék Istvánné 2 k, Klement Jánosné 4 k, Héghda Károly 1 k, Kozel Paulin 4 k, Kreiter Fanni

2 k, Morvay Erzsébet 2 k, Heslein Borbála 1 k, Rizmayer Erzsébet 1 k, Signoly Teréz 1 k, Renesarevics Mária 1 k, Kret Marczella 1 k, Pfiffer Krisztina 1 k, Laubacher Ernestina 2 k, Ciozon Mária 2 k, Buchwardt Magdolna 80 f, Felix Aladár 2 k 40 f, Tóth Terézia 4 k, Ruzsicska Viktoria 4 k, Ivánics Györgyné 4 k, Hány József és neje 60 k, Szabó Mária 1 k, ft. dr. Tóth József Szombat-helyről 61 k 4 f, Orosdy Fülöpné 60 k, Kiss Erzsébet 1 k, Hikkel Emilia 4 k, Gazder Józsefné 1 k, Horváth Irma 4 k, Reitinger Pálné 40 f, Zsikla István 40 f, Csapiczki Istvánné 40 f, Bruder Jánosné 40 f, Kléner Jánosné 40 f, Pészabó Andrásné 40 f, Hanzel Mihályné 40 f, Ürményi Gyuláné 2 k, Karlyi Mária 24 f, Ziskó Jenőné 24 f, Szár Erzsébet 24 f, Simon Jánosné 24 f, Vizer Lujza 50 f, Tölgyessy Károlyné 4 k, Fábrián Józsefné 2 k, Bubovits Erzsébet 1 k, Gavora Margit 2 k, Forst Istvánné 2 k 40 f, Kun Lászlóné 2 k, Kükemezei Viktoria 2 k, Olte Karola 4 k, Mihok Julia 2 k, Homoki Mária 2 k, Rabbi Katalin 2 k, Takáts Julia 1 k, Florovits Lászlóné 2 k, König Károlyné 1 k, Káhn Gusztávné 4 k, Tauffer Emilné 2 k, Csokonay Zsigmond 2 k, Böke Zoltánné 4 k, Treiber Katalin 4 k, Györy Ignáczné 4 k, Schneider Erzsébet 2 k, Radineczky Ilona 2 k, Lörenz Adél 2 k, Tauffer

Károlyné 2 k, Schurmanné 32 fillér, Ergotič Adél 2 k, Paulicssek Katalin 1 k, Pusztay Róza 2 k, Simonffy Béláné 30 f, Szabó Zsigmond 2 k, ft. dr. Miklós Sándor kanonok ur által a szacsuri tagoktól 10 k 80 f, B.-Szerdahelyről 13 k 12 f, Nagy-Mihályról 7 k 20 f, Szalókról 20 k, Száldobosról 7 k, ft. Geiger Alajos megbízott ur Temesvárról 62 k, Institorész Endréné 2 korona, Droschkovits Mária 1 k, Korsok Mária 24 f, Habel Jozefin 1 k, Kralovanszky Katalin 2 k, Novák Mária 2 k, Krizsán István 2 k, Bodó Ferencz 48 f, Füzesséry Zoltán 1 k, Kazay Erazmus plébános 8 k 64 f, Varga Mihály pléb. 10 kor., Ripaczky Mária 2 k, Riener Mária 2 k, Preyer Mária 2 k, Kaill Margit 1 k, Dulovits Katalin 1 k, Mihalovits István 4 k, Fay Malvin 2 korona, Szatorisz Francziska 2 k, Makovszky Alajosné Selmeczbányáról 60 k, Hirsch Matild 4 korona, Harmath Julia 24 f, Sántha Ferenczné 6 k, Tomor Róza 4 korona, Herald Ferenczné 4 k, Berger Hugó Keresztély 2 k, Köszler Pulcheria 2 k, Tamás Mária 4 k, Hirsch Matild 4 k, Csepreghy Istvánné 2 k, Silinger Teréz 40 f, Silinger Erzsébet 40 f, Heslein Lujza 1 k, Hartmann Irén 3 k, Szoborics Kornélia 4 k.

(k — korona, f = fillér.)

(Folytatása következik.)

KIMUTATÁS

a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1897—1899. években elajándékozott eg házi szerekről.

Jelzések: † Plébániatemplom. * Filia templom. ° Kápolna, zárda vagy kórház.

IX. A kalocsai egyházmegyében:

<p>1897.</p> <p>° 1. Kalocsa:</p> <p>1 kehely</p> <p>1 ciborium</p>	<p>1 oltárlámpa</p> <p>1 fekele miseruha</p> <p>1 misekönyv.</p>	<p>° 2. Zenta:</p> <p>1 oltáríveszület</p> <p>2 gyertyatartó</p> <p>3 canontábla.</p>
---	--	---

1898.

2 ministránskaring.

1 vörös miseruha.

† 1. *Dantova* :

- 1 fehér miseruha
- 1 fekete miseruha
- 1 fehér palást
- 2 vörös ministránsruha

† 2. *Kalocsa* :

- 1 fehér miseruha
- 1 fekete miseruha
- 1 viola miseruha

1899.

† 1. *Ó-Becse* :

- 1 fehér miseruha
- 1 viola miseruha.

X. A csanádi egyházmegyében :

1897.

† 1. *Gattdja* :

- 1 fekete miseruha
- 2 vörös ministránsruha
- 2 fekete ministránsruha
- 1 oltárterítő
- 2 karing
- 2 corporale
- 2 vállkendő
- 6 kehelytörő
- 4 kéztörő
- 4 kehelyfedő
- 1 öv
- 4 ministránskaring.

* 2. *Német-Bencsek* =
Margitfalva :

- 1 kehely
- 1 fehér miseruha
- 1 fekete miseruha
- 1 misekönyv.

* 3. *Német-Écska* = *Torontál-Erzsébetlak* :

- 6 oltárgyertyatartó
- 1 öröklámpa
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 1 fehér miseruha
- 1 fekete miseruha
- 1 viola miseruha
- 1 fehér palást
- 3 canontábla
- 2 alba
- 2 karing
- 2 corporale
- 2 vállkendő
- 6 kehelytörő
- 4 kéztörő

4 kehelyfedő

2 öv

4 ministránskaring.

† 4. *Székhelytere* :

- 1 vörös miseruha
- 1 viola palást
- 2 vörös ministránsruha
- 1 oltárterítő
- 2 alba
- 2 karing
- 2 corporale
- 2 vállkendő
- 6 kehelytörő
- 4 kéztörő
- 4 kehelyfedő.
- 2 öv

4 ministránskaring.

† 5. *Weidenthal* :

- 1 vörös miseruha
- 1 fekete miseruha
- 1 fehér palást
- 1 burza
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 1 szenteltvizeztartó hintővel.

1898.

* 1. *Baros-Jenő* = *Rexső-*
házu :

- 1 viola miseruha
 - 2 karing.
- † 2. *Bozovics* :
- 1 kehelyjavítás
 - 1 fehér palást
 - 1 halotti misekönyv
 - 1 alba

2 corporale

2 vállkendő

6 kehelytörő

4 kéztörő

2 kehelyfedő.

† 3. *Dézsánfalva* :

- 1 kehely
 - 1 eiboriumköpenyke
 - 1 velum
 - 2 vállkendő.
- * *Kis-Jenő* = *Szópárliget* :
- 1 fehér miseruha
 - 1 burza
 - 1 beteglátogatási készülék.
 - 1 corporale.

° 5. *Graviczuhányu* :

1 fehér miseruha.

* 6. *Pardány* = *Szerh-*
Ittebe :

- 1 fehér miseruha
- 1 fekete miseruha
- 1 fehér palást
- 1 kehely
- 1 alba.

° 7. *Temesvár* = *Erzsébet-*
város.

- 1 fehér miseruha
- 1 vörös miseruha.

† 8. *Végh-Egyháza* :

- 1 fehér miseruha
- 1 burza
- 1 szenteltvizeztartó hintővel
- 1 alba
- 1 karing
- 2 vállkendő
- 2 ministránskaring.

† 9. *Wolfsberg*:
 1 vörös miseruha
 1 fehér palást.
 ◦ 10. *Zsombolya*:
 1 fehér miseruha
 1 beteglátogatási készülék
 1 alba
 3 corporale
 6 kehelytörő.

1899.

† 1. *Boros-Jenő*:
 1 kehely
 1 fehér miseruha
 1 fehér palást
 1 ciboriumköpenyke
 1 füstölő tömjéntartóval
 1 szenteltviztartó hintővel
 4 vállkendő
 6 kehelytörő.
 * *Gyarmathá = Kovács*:
 1 vörös miseruha.
 1 fehér palást
 1 burza
 1 pacificale
 1 szenteltviztartó hintővel
 1 halotti misekönyv

1 alba
 1 karing
 2 corporale
 2 vállkendő
 12 kehelytörő.
 1 öv
 2 ministránskaring.

† 3. *Horváth-Nenai*:

1 kehely
 1 pacificale
 1 fekete miseruha
 1 fekete palást.

† 4. *Mehádia*:

1 fehér miseruha,
 1 fehér palást
 1 burza
 1 beteglátogatási készülék
 1 misekönyv
 2 alba
 2 karing.

* 5. *Oppova = Torontál-Sziget*:

1 tabernaculum
 1 kehely
 1 ciborium
 1 öröklámpa
 1 oltárkereszt

4 gyertyatartó
 1 fehér miseruha
 1 violaszínű miseruha.
 1 magánstola
 1 ciboriumköpenyke
 3 canontábla
 1 misekönyv
 1 alba
 1 karing
 2 corporale
 2 vállkendő
 6 kehelytörő
 6 kéztörő
 1 öv
 2 tab. corporale
 2 tab. gyertyatartó.
 ◦ 6. *Oravicza*:
 1 fehér ünnepi miseruha.
 † 7. *Tóba*:
 1 violaszínű miseruha
 1 vörös miseruha
 1 fehér palást
 1 fekete palást.
 ◦ 8. *Új-Arad*:
 1 fehér miseruha
 1 viola miseruha
 1 misekönyv.

XI. A nagyváradí egyházmegyében:

1897.

† 1. *Szeghalom*:
 1 ciborium
 1 fehér palást
 1 ciboriumköpenyke
 1 misekönyv
 1 alba
 1 karing
 1 öv.

1896.

† 1. *Bodonospatak*:
 1 fehér magánstola
 1 burza
 1 alba

1 karing
 1 öv.
 † 2. *Csatár*:
 1 fehér palást
 1 misekönyvállvány
 2 ministránskaring.
 † 3. *Kondoros*:
 1 fehér ünnepi miseruha
 1 magánstola
 1 füstölő tömjéntartóval.
 1 hármassz. olajtartó
 4 vállkendő.

◦ 4. *Nagyvárad*:

1 fehér palást

1 ciboriumköpenyke
 1 velum
 1 misekönyvállvány.

1899.

† 1. *Hosszu-Pályi*:

1 kehely
 1 viola miseruha
 1 fehér palást.
 1 velum.

† 2. *Mező-Telégd*:

1 misekönyv
 1 halotti misekönyv.

XII. Az egri egyházmegyében:

1897.

o 1. Gyöngyös:

- 1 teljes vörös ornatus
- 3 fehér miseruha
- 1 fekete miseruha
- 1 viola miseruha
- 1 keresztelési szelencze
- 3 alba
- 3 karing
- 12 corporale
- 12 kehelytörlő
- 12 kéztörlő.

o 2. Jászberény:

- 1 kehely
- 1 ciborium
- 1 fehér ünnepi miseruha.

† 3. Jász-Kis-Ér:

- 6 oltárgyertyatartó
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 1 szenteltvizeztartó hintővel
- 1 hármassz. olajtartó
- 1 magánstola
- 1 burza
- 1 oltárterítő
- 1 antipendium
- 1 karing
- 2 ministránskaring.

* 4. Keresztspüspöki = Nagy-Mihály:

- 1 fehér ünnepi miseruha
- 1 velum
- 2 vörös ministránsruha
- 2 alba
- 2 karing
- 2 corporale
- 2 vállkendő
- 6 kehelytörlő
- 4 kéztörlő
- 4 kehelyfedő
- 2 óv
- 4 ministránskaring.

o 5. Miskolc:

- 1 teljes ornatus

- 4 vörös ministránsruha
- 8 ministránskaring.

† 6. Nyir-Bátor:

- 1 fehér miseruha
- 1 fekete miseruha
- 1 viola miseruha
- 1 fekete palást
- 3 canontábla
- 2 vörös ministránsruha
- 1 fekete ministránsruha
- 4 ministránskaring.

* 7. Sajó-Vámos-Boldva:

- 1 kehely
- 1 viola miseruha
- 1 alba
- 4 corporale.

† 8. Sánta:

- 1 kehely
 - 1 fehér palást.
- † 9. Tisza-Beő:
- 1 menyegző 4 rúddal
 - 1 viola palást
 - 1 misekönyv
 - 4 ministránskaring.

* 10. Zalkod-Kénáztó:

- 1 ciborium.

1898.

† 1. Deth:

- 1 fehér miseruha
 - 1 karing
 - 2 ministránskaring.
- * 2. Deth = Ludas:
- 1 fehér miseruha
 - 1 szenteltvizeztartó hintővel
 - 1 antipendium
 - 2 ministránskaring.

* 3. Deth = Ugra:

- 2 alba
 - 1 karing.
- † 4. Felső-Nyárád:

- 2 oltárvánkos
- 1 antipendium

- 2 csengelyűhuzó.

o 5. Gyöngyös:

- 1 szentségmutató
 - 1 ámpolnajakavítás.
- † 6. Görömböly:
- 1 kehely
 - 1 fehér palást
 - 1 karing.

† 7. Hangács:

- 1 viola palást
- 1 ciboriumköpenyke.

† 8. Sajó-Lád:

- 1 fehér miseruha
- 1 velum
- 3 oltárterítő
- 2 alba
- 1 karing
- 2 corporale
- 2 vállkendő
- 6 kehelytörlő
- 4 kéztörlő
- 1 kehelyfedő.

* 9. Sajó-Szent-Péter = Berente:

- 1 tabernaculum
- 1 vörös miseruha
- 1 karing.

† 10. Sajó-Vámos:

- 1 kehely
- 1 fehér palást
- 1 velum
- 1 pacificale.

† 11. Szent-Erzsébet:

- 1 tabernaculum
- 2 tab. gyertyatartó
- 1 kehely javítása
- 1 ciboriumköpenyke.

† 12. Szent-Jakab:

- 1 fekete miseruha
- 2 alba
- 2 karing
- 4 corporale
- 6 kehelytörlő

6 vállkendő	1 ciboriumköpenyke	* 6. Szent-Erzsébet = Szent-Dománkus :
6 kéztörő.	1 alba	1 kehely megaranyozása
* 13. Tisza-Eörs = Tisza-Igar :	1 karing	1 ünnepi miseruha
1 fehér palást	3 corporale	1 ciboriumköpenyke.
1 velum	2 vállkendő	* 7. Szent-Erzsébet = Lelesz :
1 karing	6 kehelytörő	1 vörös miseruha
2 vörös ministránsruha	6 kéztörő.	1 pacificale.
2 ministránskaring	o 2. Jászberény :	† 8. Szent-György-Ábrány :
† 14. Tisza-Füred :	1 vörös ünnepi miseruha.	1 fehér miseruha
1 viola miseruha	† 3. Jász-Szent-András :	1 viola miseruha
1 vörös miseruha	1 kehely	1 fehér palást
1 fehér palást	1 viola miseruha	1 fekete palást
2 régi miseruha javítása	1 vörös miseruha	1 fekete miseruha
pacificale	1 misekönyv	3 magánstola
2 karing.	1 halotti misekönyv.	2 alba 2 karing.
	† 4. Szent-Erzsébet :	† 9. Tibold-Daróc :
	1 fekete miseruha	1 fekete miseruha
	1 viola miseruha	1 violaszínű palást.
	1 stola.	* 10. Tibold-Daróc = Kács :
	* 5. Szent-Erzsébet-Fedemes :	4 corporale.
	1 burza	† 11. Tisza-Füred :
	1 beteglátogatási készülék	1 fekete miseruha
	1 karing.	1 vörös miseruha

1890.

XIII. A rozsnyói egyházmegyében :

1897.

† 1. Felső-Tiszovnik :	† 3. Ipoly-Berzence :	1 magánstola
1 öröklámpa	1 füstölő tömjéntartóval	1 alba
1 füstölő tömjéntartóval	1 beteglátogatási készülék	1 karing
1 szenteltviztartó hintővel	1 fehér miseruha	2 corporale
1 beteglátogatási készülék	1 fehér palást	2 vállkendő
1 fehér miseruha	1 burza.	6 kehelytörő
1 halotti misekönyv	* 4. Ipoly-Berzence = Sainyóhánya :	4 kéztörő
1 alba.	1 fehér miseruha	4 kehelyfedő
	1 velum	1 öv.
* 2. Felső-Tiszovnik = Ó-Hutta :	1 alba	o 6. Rozsnyó :
1 öröklámpa	1 karing	1 vörös miseruha.
1 fehér miseruha	4 ministránskaring.	
1 fehér palást	o 5. Péterfalu :	
1 velum	1 fehér miseruha	
1 halotti misekönyv	1 fehér palást	
1 alba.	1 velum	
	1 burza	

1898.

* 1. Divény-Budalehota :
1 fehér palást
1 magánstola
1 burza
1 beteglátogatási készülék

1 corporale
 1 karing.
 † 2. *Dobsina* :
 1 viola miseruha
 1 zöld miseruha
 1 burza
 1 karing.
 * 3. *Gácsfalva = Gács* :
 1 fekete palást.
 * 4. *Gácsfalva = Kis-Tugár* :
 1 fekete miseruha.
 † 5. *Ipoly-Bolyh* :
 1 fehér ünnepi miseruha
 1 violaszinű miseruha
 1 oltárterítő
 1 alba
 1 karing
 2 corporale
 2 vállkendő
 6 kehelytörlő
 4 kéztörlő
 4 kehelyfedő.
 * 6. *Kis-Terenne = Nemti* :
 1 burza
 1 beteglátogatási készülék
 1 corporale.
 † 7. *Murány-Hosszurét* :
 1 fehér miseruha
 1 velum
 1 alba
 1 karing
 1 oltárterítő
 2 corporale
 2 vállkendő
 6 kehelytörlő
 4 kéztörlő
 4 kehelyfedő
 1 öv
 2 ministránskaring.
 † 8. *Rima-Szécs* :
 2 vörös ministránsruha
 2 viola ministránsruha
 2 corporale
 2 vállkendő

6 kehelytörlő
 4 kéztörlő
 4 kehelyfedő
 4 ministránskaring.
 * 9. *Várgede-Balogfalva* :
 1 viola miseruha
 1 vörös miseruha
 1 ciboriumköpenyke
 1 velum
 1 alba
 1 karing
 2 corporale
 2 vállkendő
 6 kehelytörlő
 4 kéztörlő
 4 kehelyfedő
 1 öv.
 * 10. *Várgede = Kis-Gömör* :
 1 fehér miseruha
 2 alba
 1 karing.

1899.

□ 1. *Füllek* :

2 fehér miseruha
 4 vörös miseruha.
 † 2. *Kazár* :
 1 vörös miseruha
 1 velum
 1 öröklámpa
 1 füstölő tömjéntartóval
 1 ciboriumköpenyke.
 * 3. *Kazár-Mátra-Szele* :
 1 fehér miseruha
 1 fehér palást.
 * 4. *Kazár-Vizslár* :
 1 fehér miseruha
 2 corporale
 6 kehelytörlő
 6 kéztörlő
 2 kehelyfedő.
 † 5. *Kis-Terenne* :
 1 kehely aranyozása
 1 patena

1 fehér miseruha
 1 viola miseruha
 1 velum
 1 beteglátogatási készülék
 2 oltárterítő
 2 alba
 4 vállkendő
 12 kehelytörlő
 2 öv.
 * 6. *Kis-Terenne = Nemti* :
 1 fehér miseruha
 1 pacificale
 1 füstölő tömjéntartóval
 1 szenteltvizeztartó hintővel
 1 beteglátogatási készülék
 1 alba
 2 corporale
 1 burza
 2 vállkendő
 12 kehelytörlő
 1 öv.
 † 7. *Kokova* :
 1 viola palást
 1 velum
 1 ciboriumköpenyke
 2 magánstola
 1 pacificale
 1 szenteltvizeztartó hintővel
 2 corporale
 6 vállkendő
 6 kéztörlő
 1 öv.
 ○ 8. *Merény-Feketehegy* :
 1 fehér miseruha
 1 fekete miseruha
 1 vörös miseruha.
 † 9. *Pilis* :
 1 világos palást
 1 burza
 1 ciboriumköpenyke
 1 pacificale
 12 kéztörlő.
 † 10. *Ráthó-Lehota* :
 1 viola miseruha
 1 violaszinű palást

1 oltárterítő	6 kéztörő.	2 corporale
1 antipendium	† <i>11. Stoósza</i> :	2 vállkendő.
2 corporale	1 kehely	† <i>12. Szögliget</i> :
2 vállkendő	1 fehér ünnepi miseruha	1 fekete palást
6 kehelytörő	1 oltárterítő, 1 alba	1 szenteltvizeztartó líníóvel.

XIV. A szathmári egyházmegyében :

1897.

† <i>1. Alsó-Homoród</i> :
1 fehér miseruha
1 viola miseruha
1 vörös miseruha
1 misekönyv
1 alba
2 corporale
2 vállkendő
6 kehelytörő
4 kéztörő
4 kehelyfedő
1 öv.
† <i>2. Csaszlóca</i> :
1 menyezet 4 ruddal
1 velum
1 ostyasütővas.
* <i>3. Csaszlóca-Homok</i> :
1 ciboriumköpenyke
1 misekönyv
1 kis rituale
2 ministránskaring.
† <i>4. Fehér-Gyarmath</i> :
1 fehér ünnepi miseruha
1 velum.
† <i>5. Kis-Ráth</i> :
1 menyezet 2 ruddal
1 fehér palást
1 magánstola
1 oltárterítő
1 karing.
* <i>6. Kis-Ráth = Szürthe</i> :
1 kehely
3 corporale
1 antipendium
2 fekete ministránsruha

2 ministránskaring.
o <i>7. Mármaros-Sziget</i> :
1 fehér miseruha.
† <i>8. Nántú</i> :
6 oltárgyertyatartó
1 füstölő tömjéntartóval
1 fehér miseruha
1 halotti misekönyv
2 vörös ministránsruha
4 ministránskaring.
† <i>9. Ubrezs</i> :
1 ciborium
1 ciboriumköpenyke.
* <i>10. Ubrezs-Fékesháza</i> :
1 ciborium
1 ciboriumköpenyke
1 oltárterítő
1 antipendium
1 karing
2 ministránskaring
1 kis rituale
2 oltárvánkos.

1898.

o <i>1. Alsó-Fernezely</i> :
1 fehér miseruha
1 füstölő tömjéntartóval
1 kézmosókészlet.
2. <i>Bárdháza = Dubi</i> :
1 fehér miseruha
1 burza
1 beteglátogatási készülék
1 alba
2 corporale
2 vállkendő
6 kehelytörő

4 kéztörő
4 kehelyfedő
1 öv
2 ministráns karing.
o <i>3. Heresztász</i> :
1 kehely
1 ciborium
1 fehér miseruha.
† <i>4. Dobó-Ruszká</i> :
1 kehely
1 fehér palást
1 alba
1 karing
1 antipendium
2 ministránskaring.
† <i>5. Felső-Domonya</i> :
1 fehér palást
1 burza
1 beteglátogatási készülék
1 corporale
2 karing
4 ministránskaring, 1 öv.
* <i>6. Felső-Domonya = Petróca</i> :
1 kehely
1 füstölő tömjéntartóval
2 alba
2 karing
2 ministránskaring.
* <i>7. Jenke = Szekő</i> :
1 kehely
1 fehér miseruha
2 alba
1 karing
6 kehelytörő
4 kéztörő

2 ministránskaring.
 † 8. *Királyháza*:
 1 világos miseruha
 1 világos palást
 1 magánstola
 1 burza
 1 ostyasütővas
 2 alba
 2 karing
 2 vállkendő
 6 kehelytörő
 4 kéztörő
 2 kehelyfedő
 1 öv
 2 ministránskaring.
 ○ 9. *Mármaros-Sziget*:
 1 fehér miseruha.

† 10. *Nagy-Boeshó*:
 1 menyezet
 1 viola miseruha
 1 burza
 4 ministránskaring.
 * 11. *Nagy-Boeshó-Tribusa-
 Fejérpatak*:
 1 velum
 4 ministránskaring.
 ○ 12. *Pálóc*:
 1 fehér miseruha
 6 kehelytörő
 2 ministránskaring.

1899.

† 1. *Dara*:
 1 tabernaculum

2 tabern. gyertyatartó
 1 viola miseruha
 4 magánstola
 1 oltárterítő
 2 alba
 2 karing
 2 corporale
 4 vállkendő
 6 kehelytörő
 6 kéztörő
 2 öv 1 imatábla.
 † 2. *Kahotapotyánu*:
 1 kehely
 1 fehér palást
 1 fekete palást
 1 szenteltviztartó hintővel
 1 misekönyv.



Gyémániszemek az Oltáriszentség kincseiből.

I. A megmérgezett Ostyák.

Gyermekkoromban, — így szól P. Dumas, Jézustársasági atya — ismerem Párisban egy jámbor papot, ki később püspök lett és szentség hírében halt meg. Dicső nevét, szép vagyonát, szóval mindenét Istennek ajánlotta volt föl.

Egykor, midőn elvégezte a szentmisét, egy egyszerű asszony lép az oltárhoz; néhány rövid szót vált a tisztelendő urral és nyomban eltávozik.

Az éjjel szentségtörő rablás történt a külváros egyik templomában. Eltűnt a ciborium a szent Ostyákkal együtt.

Az asszony mindezekről tudott; ismerte a házat is, melynek egyik folyosói szekrényébe a rablók a ciboriumot elhelyezték; eljött, hogy a papnak tudtára adja a dolgot.

Az Isten szolgálja nem habozik; mert a legfölségesebb Oltáriszentségről van szó. Csakhamar elszánja magát; az édes Jézus nem maradhat esküdt ellenségeinél; elmegy érte. Ha életébe kerül se baj!

Álruhát ölt magára, bátran indul; megtalálja az utcát, a házat; fölmege a lépcsőn: itt a folyosó, a szekrény; kinyitja és kezébe veszi a ciboriumot...

Hirtelen egy gondolata támad... Mindeddig, különös gondviselés folytán, nem vette őt észre senki. Ha most jönnének, mielőtt elhagyná e pokoli házat, ha őt megölnék, mi lesz az Oltáriszentséggel?

Egy biztos módja van mégis megvédeni drága kincsét: magához ve-

heti a szent Ostyákat, szivéből el nem ragadhatja senki!

Elő akarja venni az Oltáriszentséget, de meglepetve látja, hogy mérges anyaggal vannak behintve a szent Ostyák. A rablók gonosz titkos gyűlésre szánták, melyet későbbre terveztek és így akarták ezeket a romlás elől megóvni.

Tehát a szent áldozásnak ily körülmények között elkerülhetlen következése a halál lesz.

Mi a halál a szent papnak? Lehet-e szebb kimulás, mint meghalni Jézus Krisztusért, az ő szeretetéből!

Magához veszi a szent Ostyákat, azután észrevétlenül, minden remegés nélkül lépi át az átkos küszöböt; hazafelé tart és leszülettel az ajkán a halált várja.

Csodák csodája: legkisebb fájdalmat sem érez, egészséges marad. Élni fog, mintha nem vette volna be a mérget; élni, mint eleven tanubizonyysága annak, mit művelhet az élő hit az Oltáriszentség iránt.

II. Édes Atyánkért.

Ez a fiu fölébresztette kíváncsiságomat. Láttam minden délután, midőn kijött az iskolából, a mint megragadja kis testvérét, valami szegény 6—7 éves kis apróságot, a ki alig magasabb és bizonyára nem szilárdabb egy gombánál.

— No Luczika, gyere gyorsan; az atyuskáért, tudod!

S nem tekintve se jobbra, se balra, magával ragadta a kicsikét s szaladva távoztak. Így ment nap-nap után már két hónap óta.

Nem ismerem ezt a fiut, csak annyit tudtam felőle, hogy Bandi a neve. 10—12 éves lehetett; sápadt arczáról, melyből két gyönyörű okos szem ragyogott elő, lerítt a nélkülség, a nyomor.

Ugyan hova futhattak el így ketteskén? Már meg nem állhattam tovább s midőn láttam, mint szaladnak, lihegve utánok mentem.

Nem kellett őket messzire követnem. Egy utca, aztán a második, jobbra egy forduló és eltűntek egy kapu mögött.

Nagy és egész egyszerű volt a bejárat; felül egy kereszt ragyogott ez egyszerű fölirattal: Venite, adoremus. (Jöjjetek, imádjuk.)

A két kicsiny egy kápolna árnyékába jött imádkozni.

Nagynehezen ráakadtak szemeim Bandikára. A szentély háttérének leg-sötétebb szegletében térdelt szótlanul, nagy szemei az oltáron csüngtek és egy könnycsepp, mely némán, lassan folyt alá, elárulta a jó fiu fájdalmát.

Bátyja kabátjába kapaszkodva, a leányka is imádkozott. Mint édes moraj, úgy zsogott imája. Bizonyára egy-egy Üdvözlégy Mária lehetett, melyre jámbor anyja tanította.

Mindezt láttam, de mégsem értetem. Mily fájdalmas titkot rejthetett el magában annyi ártatlanság és annyi szeretet.

Előttük jöttem ki a kápolnából és a mint mellettem elhaladtak, mint jövetkor, futásnak indulva, a fiu ezt mondja nővérkéjének: Siessünk, Luczikám szivem, hátha rosszabbul volna édes apa.

III. *Ego dormio sed cor meum vigilat.*

Én alszom, de szívem virraszt.

Alszom!... Így szól Jézus; Jézus, a kihez jövök áldást, vigaszt, tanácsot kérni, kire rábízom lelkem titkait, nyomoruságait, szükségait. — S őt mély álomnak csendjében találom! «Alszom», szól ő hozzám és ezen szó szomorúsággal tölténé szívemet, ha hozzá nem tenné e biztató ígéretet: de szívem virraszt.

Oh Jézusom, ha a te Szived figyel, ha az álom meg nem dermesztette azt; ha látni és érezni tud; ha imámat meghallgatja, akkor aludjál tovább Jézusom, csak Szived örködjön, mert ehhez jövök, megemlékezve azon kedves meghatározásról: *Jézus Krisztus!*... ez főképp az ő Szive.

Az édes Jézus szinte szunnyadni látszik az Oltáriszentségben: hálószó-bája a szentség ház; fekvőhelye az aranyos ciborium az ő selyemtakarójával. Ott nyugszik a Szentség színe alatt.

Milyen csendes a mi Jézusunk! valóban alszik. De jöjjetek, közeledjete csak hozzá. Ugy tetszik, mintha hallanám szívének dobbanásait. Az álom csak látszólagos: ez a Szív folyvást azt ismétli, hogy a szentségi Jézus virraszt, virraszt épen a Szívével.

Virraszt!... ez a szeretettel teljes, végtelenül jó és mindenható szent Szív.

Akkor nem félek többé a kísértések közepette; nem félek a lelki sötétségtől, gyöngeségeimtől, bolla-saimtól; mert e Szívből meritek világosságot, erőt.

Virraszt!... a világ ostromolhatja lelkemet, kínálhatja gyönyöreivel, boldogságával, kigúnyolhat, fenyegethet. Igaz, a Szentségben Jézus alszik, de Szive örködik fölöttem és hallom bátorító halk szózatát: Gyermekem, ne félj, legyőztem a világot!

Virraszt!... tanuskodik erről a kegyelem azon árja, mely könnyörgésekre felel. Honnan jönne annyi áldás, ha nem Jézustól? és hogyan adhatná ezeket, ha elaludt volna Szive. Oh! nem, ez örködik. Jól érzem ezt az oltár zsámolyánál. Beszél Jézusnak Szive: tanácsot ad, néha fedd gyengéd és szomorú szelidséggel, de különösen egyet hangoztat: Gyermekem, szeretlek!... e szóban minden befoglaltatik.

Milyen távol vagyok attól, hogy Jézushoz hasonlitsak! Igaz, nem vagyok képes egyszerre aludni és virradni; midőn alszom, egész lényem alszik.

De mért alszom folyvást? Ő mondá: Örködjete, virraszszatok! és én, a világ zaja mellett, a küzdelem fájdalmi folytán s a szenvedélyek dalmára... elalszom! Álmom a szó-rakozás, a földi dolgok gondja, a hanyagság és tunyaság a lelki ügyekben szomorító és fárasztó álom! Szívem nem tud egy óráig virrasztani Jézussal és én is, mint egykor az apostolok, megérdemelném a szemrehányást.

Hogyan, gyáva és hűtelen szív, midőn itt virrasztok és magamat föl-áldozom *érted*, nem tudsz *egy órát* tölteni mellettem?

Oh szeretett Mesterem, ébreszsz föl engem, miként annyi más alvót is föl-élesztettél! Rettentő álmom az, mely a lélek szeméit bezárja. Szereteteddel élesztssz föl. Virrasztani akarok, mert közel az ellenség. Nem akarok többé elaludni, csak karjaid között Sziveden, mert akkor Te örködsz fölöttem és csak akkor vagyok biztonságban.

Közel: *Spes.*



IRODALOM.

Auguste von Chambaud-Charrier: *Betrachtungen für die Anbetungsstunde der allerheiligsten Eucharistie.* Freiburg. Herder. Ára 2 M. 70 Pf. A könyv, melyet bemutatunk, Herder aszkétai könyvtárának egyik kötete. Kiváló előnye, hogy főképen az észnek juttat az oltár zsámolyánál élvezendő javakból. Válóban *elmélkedések* ezek, melyekben az értelem az igazságokat taglalja s miután elemző fáradozással és összeillesztgető hasonlatokkal azokat szem elé állítja, nyugodt gyönyörrel pihen meg bennök. Az érzelem ébresztését a könyv az elmélkedőre bizza s azért talán többen száraz és hidegnek mondanák: de ha meggondoljuk, hogy az érzelmeink mennyire egyéniek, helyeseljük, hogy azok fölkelésére szabad utat enged. Avagy van-e ott kükség érzelmekeltésre, a hol maguk az igaz-

ságok, de főképen az Ur közvetlen jelenléte, az Oltáriszentség leve forralják buzgalomra a szívet?

Az anyagot úgy dolgozza föl, hogy minden pontot két elmélkedésben tárgyal; az elsőben az alapul szolgáló igazságot elemzi, a másodikban ezt az Oltáriszentségre alkalmazva, fejtegeti.

Terjedelme azonban mindegyiknek oly nagy, hogy egyszeri elmélkedésben bőven elég s a kettő egy órára össze nem vonható. Tárgysorozatában az Oltáriszentséget szemlélteti, mint az élet kenyerét, az örök Bölcseséget, megtestesült Igét, mint Isten s mint a szent Szűz gyermekét, mint Dávid fiát, a világ világosságát, ki út, igazság és élet; főpap, áldozat és vendégség, kenyér és bor színe alatt jelenlevő Isten Báránya, a szegények atyja, lelkek kedvelője, az erények példaképe, szenvedő, föltámadás és élet, a béke fejedelme, a szentek királya.

Egyéb ájtatossági célokra hozzáfűz imákat is, a hit, remény és szeretet fölindítását szentségi vonatkozásban; szentségi erénygyakorlatokat és jószándékokat.

Belső tartalmának részeiben sok a bölcselkedő elem. Műveltebb lelkeknek ép azért erős táplálékul szolgál. A francia szerzőkhöz szokottak azonban ne vegyék kezökbe, ha csak meg nem sokallották a sok édességet.

Fischer Ágostoston: *De la Salle sz. János az Iskolatestvérek alapítója.* Életrajz. Kapható az Iskolatestvérek-nél Budapest I. ker., Istenhegyi-ut 32. Ára 1 K.

Szerző vonzó alakban kellemes és épületes olvalmányul nyújtja a szentnek élettörténetét és intézményeit; ismerteti mint pedagógiai ujitót, méltatja tanítási és nevelési elveit és irodalmi tevékenységét; ugyszintén áttekintést ad az alapított rend gyarapodásáról.

A könyv terjesztése iskolatestvérek java.

Folyóiratok. *Reménységünk* októberi számának tartalma: A legmélt. Oltáriszentség sajtója. Bizalom. Pályázat. Isten negyedik parancsolata. Ima a Legszentebb előtt. A papok Eucharistia-társulatának és az Oltáregyesületnek föladata. Ének Jézus sz. Szívéhez. — *Szent Gellért*. III. évfolyam. 1—3. füzet. Pannonhalma. A 4-ik számtól 20-ig Pralon P. után Acsay Ferencz avatott tollából a gyermek Jézus követéséről szóló buzdításokat tartalmaz. Kimondhatatlan becses sorozat ez. Ifjaknak és felnőtteknek egyaránt ajánljuk. — *Jézus sz. Szíve Hirnöke*. Kalocsa. Ára 3 K. A 10-ik füzet tartalma: Éji hangok. Jézus sz. Szíve tiszteletének gyakorlata. A hegyek között. Jézus szentséges Szívének ügyei. Paray-le-Monialban. Tiszteld atyádat. Croiset elmélkedései Jézus szent Szívéről. Szent Ignác lelki gyakorlata az anglikánusoknál. Vásár régi divat szerint. A rokkant honvéd kegyelele. Jézus szentséges Szívének áldásai. Az imaapostolkodás havi szándéka októberben. — *Sz. Mária V. Kertje*. Kalocsa. Ára 2 K. A 10-ik füzet tartalma: Szenvedő imája. Mária szenvedései. Kisebb ájtatossági gyakorlatok szűz Mária tiszteletére. Anya.

Egy atya életrajza. A legszentebb Rózsafüzér Királynéjának tisztelete a négereknél. A szent Rózsafüzér vigasztalást nyújt a halál óráján. Palesztina. Rövidebb történetek. A boldogságos Szűz tiszteletének nyilvánulásai Nyitra egyházmegye területén. Krónika.

Megjelent könyvek: *Sermons on the Blessed Sacrament, and especially for the forty Hours' Adoration.* Edited by Rev. F. X. Lasance. Benziger Bros. 1900. — (Uj kiadás.) *Was das ewige Licht erzählt. Gedichte über das Allerheiligste Altarsacrament von Cordula Peregrina.* Innsbruck. Rauch. — *J. B. Giordano: Das eucharistische Leben. Zweite Auflage.* 60 Pf. — *Schott: Das Messbuch der hl. Kirche* (Missale Romanum) lateinisch u. deutsch mit liturgischen Erklärungen. 2 M. 50. — *Dr. A. Naegle: Die Eucharistielehre des heiligen Johannes Chrysostomus, des Doctor Eucharistiae.* 5 M. 40. Mindhárom mű kapható Herdernél Bécs I., Wollzeile 33. — *Jézus Szíve, a kegyelmek napja a század fordulóján.* A századforduló és XIII. Leo pápa azon rendeletének alkalmából, hogy az egész emberiséget Jézus szentséges Szívének ajánlják föl — írta *Hagen Márton*, Jézustársasági atya. Magyarra fordította és kiadja a Szatmári Növendékpapok Sz. Alajos-Társutata. A mű, mely két részből, oktató és imakönyvi részből áll, 21 iv terjedelmű; ára kötve 2 K. A megrendelések Wolkenberg Alajos dr. címére Szatmárra (Szeminárium) küldendők.



VEGYESEK.

Némethi Béla, m. kir. pénzügyi titkár, szombathelyi lakos szóbeli kérelmére *határozat*. A vasvár-szombathelyi székeskáptalan a kérelmező által születő örökölt és eladott zala-egerszegi ural-utezai 6. számú ház vételárát, az 1900. évi július hó 8-án átadott 8000 koronát, azaz nyolcz-ezer koronát alapítványul elfogadja, annak kamatait mindaddig a tőkéhez esafolja, míg közjótékonyági, kórházi vagy tanintézeti célra Zala-Egerszegén v. kath. vallásu szerzetbeli apácák telepednek le. Ezeknek a letelepülés előtt fölvetett félévi kamatot a letelepülés után azonnal, a következő félévi kamatokat pedig azok lejáratá, illetve fölvétele után 8 nap alatt kiszolgáltatja azon egész idő alatt, míg az apácák Zala-Egerszegén laknak. Ha az apácák Zala-Egerszegéről elköltöznének, úgy a kamatok ismét tőkésítetnek azon napig, melyen Zala-Egerszegén ismét apácák telepednek le, kik jogosítva lesznek az egész alapítványi összeg kamatait élvezni. Kelt a vasvár-szombathelyi székeskáptalan 1900. évi július hó 8-ik napján tartott üléséből. Vasvár-szombathelyi székeskáptalan nevében

Puli György, nagyprépost.

Kérelem! Az alapítványtevő kéri a nagyon tisztelt olvasót, hogy az alapítványt erkölcsi s anyagi támogatásban részesíteni, az alapítvány célját, az apácáknak Zala-Egerszegén való letelepülését imájával, becses pártfogásával és lehetőleg anyagi áldozattal is előmozdítani kegyeskedjék.



Az Oltáregyesület elhunyt tagjai

1900. évben.

Lengyel Borbála Levelek, Mayer Mária, Kovács Katalin Budapest, Kolyvek Mária Aszalón, Kalmár Katalin K.-K.-Félegyháza, Ködmön Rozália Szent-Erzsébet, Murlasits Mária Szent-Elek, Olajos Teréz Aszalón, Posch Anna Szent-Elek, Schmidt Éva Szent-Iván, Süpsits András Szent-Elek, Szokol András Kmel, Schindler Nándorné Budapest.

(Folytatjuk.)

Szerkesztő: Kutschera József.

JUSTH BÉLA

kárpitos-mester és diszítő,
a budapesti közp. Oltáregyesület
szállítója,

**Budapesten,
VII., Rottenbiller-utca 6a.**

★
Elvállal

*magánlakások, egyesületi-
és kórhelyiségek teljes be-
rendezését, továbbá elfogad
és pontosan teljesít minden
e szakmába vágó javítá-
sokat.*

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):

a) lúzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvégás 3 kor.

II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):

a) lúzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvégás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvégás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjúbőr-kötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.

III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):

a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjúbőr-kötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocszal 20 kor.

IV. Ugyanez a könyv öreg belűkkel (Arany Korona nagyságban):

a) jó minőségű papíron, háromszázal több szép képpel, vászonkötésben, oldal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:

A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

— — — — — Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér. — — — — —

Az új teljes kiadás megrendelhető.

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyai plébános.

— — — — — Előfizetési ára — — — — —

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki tér, kap mulatványszámot ingyen.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*



*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímezés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.



Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára



OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József újg és Klótilid úgasszony ő es. és kir. lenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.



Ajánlom dúsan felszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyalmat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.



*Tűzoltók, iskolásgyermekek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, csillárokat, ciborium és kelyheket. Fall és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstrancziák, stánczók-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhímzésekben, valamint hímzett egyházi ruhákban.



Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

